

Duschskvaller

I förra manuset berättade jag om vår vattensituation och hur maken under flera veckor jobbade för att få in vatten i huset. Dessa kåserier har från början varit radioprogram och när det här var klart att skickas in till närradiostudion (11 mars 2012), hade vi fortfarande bara vatten i inburna hinkar men maken hade kommit en bra bit på väg så det såg hyfsat ljust ut.

När jag var klar med programmet fredagen innan sändning så åkte jag till Uppsala för att vara med barn och barnbarn under en dryg vecka. På söndagen, när programmet sändes, talade jag med gubben min i telefon.

- Vet du vad jag gjorde igår kväll, undrade han.
- Nää, svarade jag och gissade på att han suttit och varit ledsen och saknat mig...
- Jo de också, svarade han glatt... men jag badade!
- Jaså du, Så du har fått in vattnet så snart, sa jag. Så bra. Men då var du väl lycklig som fick sätta dig i badkaret. Han förklarade att det var han.

När vi började planera för en utbyggnad där vi kunde ha en ordentlig tvättstuga och en toalett med dusch hade vi lite olika uppfattningar. Jag hade sett en gammal mangel i en av vindsgarderoberna och ville gärna ha plats med i tvättstugan - men maken ville ha plats med ett badkar. De enda gånger han fick möjlighet att krypa ner i ett varmt bad var när han var hos sin kusin på Gotland... och det är ju en bit dit. Så jag fick ingen mangel - det blev ett gammalt gjutjärnsbadkar som vi lyckades hitta på Blocket, bara två mil härifrån. Ett gjutjärnsbadkar är inget man skickar med post!

Att badkaret hamnade i tvättstugan istället för i badrummet har flera praktiska skäl. Det främsta är att den som badar inte behöver blockera toan utan kan sitta och plaska i lugn och ro.

Under den tid vi var utan vatten fick vi inte bara ta vatten från grannarnas utomhuskran – vi fick även komma in och använda deras dusch om vi ville det. Jag utnyttjade bara erbjudandet en gång eftersom vi hade möjlighet att även duscha på våra arbetsplatser under den här tiden.

Detta duschtillfälle hos grannarna tänker jag använda som en liten illustration men innan jag gör det ska jag ge en bakgrund till det jag tänker säga.

Under många år ledde jag skrivarkurser inne i Örebro. Till deltagarna i grundkursen brukade jag säga att de som läser eller lyssnar är medskapare till texten och att man därför ska lämna utrymme till den andras fantasi utan att bli alltför övertydlig. En litterär text som är alltför utförlig och inte lämnar något till den egna tolkningen kan bli tråkig. Dessutom kan man som läsare tänka. "Tror du jag är dum eller...? Tror du inte att jag fattar något själv...?"

I en skriven text hörs inga tonfall så där kan man göra på andra sätt för att skapa en viss stämning eller underton. I en verklig dialog kan det däremot bli ödesdigert om man utelämnar vissa fakta och låter den andra lägga till med sin egen fantasi. Och det är nu ska jag använda duschandet hos grannen som illustration.

Tänk dig två väninnor som sitter och pratar och den ena säger.

- Jo vi var ju utan vatten vet du, och jag skulle få duscha hos grannarna. Det var en sån där inbyggd dusch med draperi i samma rum som toan. Ja du vet. Du har säkert sett nån sån där. Så jag låste dörren och plockade fram handduk och duschgrejer och klädde av mig och skulle kliva in i duschen. Gissa om jag fick en chock när jag drog undan draperiet och upptäckte att jag inte var ensam. Du fattar va? Eller hur – Hur tror du jag kände mig?
- Så sjukt!, säger väninnan. Vad gjorde du då?
- Vad tror du? Jag öppnade dörren och såg till att den där obehagliga typen stack så att jag blev själv i duschen.

Senare berättar väninnan om SIN väninna och den där grannen som verkar helt sjuk och så lägger hon till en och annan smaskig detalj och så är det igång.

Sen tar det inte så lång tid förrän grannen kommer och är mycket upprörd och berättar om det härresande ryktet som har spridits om honom.

- Är det du som sagt det här?

- Vadå, säger grannfrun. Jag sa bara att jag inte var själv i duschen när jag skulle duscha hos er.
- Nähä, vrålar grannen ilsket. Och den personen skulle vara jag eller...?
- Oj då, säger grannfrun milt med ett sockersött leende. Nej jag berättade bara att jag fick släppa ut eran katt innan jag kunde duscha.

Vad hon inte berättar är att hon aldrig nämnde att det handlade om en katt. Men hon nämnde aldrig heller för väninnan, att det var en man som stod i duschen. Hon sa bara "den där obehagliga typen". Hon spelade på väninnas fantasi – viss om att väninnan skulle ställa till det, med att föra det vidare, samtidigt som hon själv kunde ha ryggen fri.

Sånt här händer lite då och då men det är inte den som undanhöll fakta som ensam bär skulden. Även den som för det vidare har sin del i det hela. Skvaller har sällan fört med sig något gott och det man hör berättas är ofta personvridet. Det vill säga – den som skvallrar vidare har vridit informationen efter sin personliga uppfattning.

Tilläggs bör, att vad gäller den verkliga duschepisoden så ryckte jag till ordentligt när jag upptäckte att det var en katt i duschen. Och hon såg lika förskräckt ut som jag. Och för mig är hon en obehaglig typ eftersom hon alltid var så elak mot makens gamla katt. Men enligt hennes matte så är hon så snäll och fin när hon är hemma.

Ovanstående bild är hämtad från "Det vi kan säga och tänka" – en av mina tankeböcker.